

Sygn. akt III KK 32/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 czerwca 2017 r.,

sprawy **B. Ż.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 14 października 2016 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w L. z siedzibą w Ś. z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w L. z siedzibą w Ś. uznał B. Ż. winnym popełnienia czynu wypełniającego dyspozycję art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i przy zastosowaniu art. 37 a k.k. w zw. z art. 34 § 1 i § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem

wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego B. Ż. na rzecz pokrzywdzonego T. K. kwotę 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2016r.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca skazanego zaskarżając powyższy wyrok w całości

Wyrokiem z dnia 14 października 2016 r. Sąd Okręgowy w L. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie w zakresie zasądzonych odsetek, zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażącą i mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia obrazę przepisów postępowania a mianowicie art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. poprzez wydanie ponowne orzeczenia w zakresie zdarzenia, które zostało już prawomocnie osądzone wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015r. w sprawie III W (...).

W konkluzji kasacji wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w L. i utrzymanego nim wyroku Sądu Rejonowego w L. i umorzenie postępowania karnego prowadzonego wobec skazanego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w L. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zauważyć trzeba, że kwestia stanowiąca istotę zarzutu kasacyjnego była przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, czemu dano wyraz w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Przedstawionej tam argumentacji, trudno byłoby odmawiać słuszności. Wystarczy zatem ponownie stwierdzić, że okoliczność podnoszona przez obrońcę – skazanie wyrokiem z dnia 3 czerwca 2015 r. w sprawie III W (...) nie uprawnia do przyjęcia, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone, a tym samym nie powoduje powstania w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Skazanie B. Ż. za wykroczenie nie stanowiło okoliczności wyłączającej ściganie w ramach postępowania karnego, albowiem jego zachowanie wyczerpało jednocześnie znamiona kilku przestępstw oraz znamiona wykroczenia.

Wykładnia językowa przepisu art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. nie pozostawia wątpliwości, że zakaz *ne bis in idem*, czyli zakaz prowadzenia kolejnego postępowania w tej samej sprawie i przeciwko tej samej osobie po prawomocnym jej zakończeniu dotyczy tylko sytuacji prawomocnego zakończenia postępowania karnego. Sąd Najwyższy podziela tym samym utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, który został wyrażony w postanowieniu z dnia 29 stycznia 2004 r., I KZP 40/03, gdzie wskazano, że *skoro niedopuszczalność ponownego postępowania zachodzi tylko wówczas, gdy - przy zachowaniu tożsamości osoby i czynu - uprzednie "postępowanie karne" zakończone zostało prawomocnie, to wcześniejsze zakończenie innego postępowania niż postępowanie karne, choćby co do tego samego czynu tej samej osoby, nie powoduje stanu rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.)*.

Mając na uwadze powyższe argumenty należało rozstrzygnąć jak w części dyspozytywnej postanowienia.